

ETAPA ROMANTISMU (1. polovina 19. století)

2. Velká francouzská revoluce

Upozorňoval jsem na to, že v této době s nějakým tím povstáníčkem přece jen počítat musíme. Lidé už měli většinou dost toho neustálého čekání na změnu a pravdou je, že ve Francii se situace moc rychle nelepšila. Ludvík XIV. (to úžasné francouzské Sluníčko) svůj stát přivedl díky všelijakým neuváženostem ke státnímu bankrotu. Ani samotný Colbert nedokázal svou merkantilistickou politikou jeho přepychové rozhazování zastavit. A když Ludvíka XIV. vystřídal v osvětenství Ludvík XV. či XVI., nic se neměnilo.

Francie už měla dost toho věčného absolutismu v dějinách. Lidi napadlo, že když to zvládli teď nedávno osadníci v Americe, proč by se o něco podobného neměli pokusit také. Chvilíčku ještě pozorovali, jak bourbonský Ludvík XVI. povolává jednoho ministra financí za druhým, ale každému už je celkem jasné, že se chystá veliký výbuch. Bude to exploze, která nezasáhne pouze Francii, ale její střeptiny se dotknou celé Evropy.

V květnu roku 1789 (tohle datum se hezky pamatuje, protože je to postupka☺) byl nucen král svolat tzv. „generální stavy“. Možná si řeknete, co je to zase za hrozný termín, ale nebojte, jsou to prostě zástupci z lidu národa, organizace, která měla panovníka vždycky kontrolovat, jenže on ji za posledních 150 let nesvolával, protože by utrpěla jeho absolutistická moc. Dá se tedy říct, že je to něco jako anglický parlament, ovšem jen s tím rozdílem, že parlament se v Anglii shromažďoval už od středověku (vzpomeňte si přece na Magnu chartu). Generálním stavům bylo jasné, že se absolutismus pozvolna hroutí, a tak toho pěkně využily. Prohlásili se za tzv. Národní shromáždění, čímž naznačili, že zastupují celé veřejné mínění Francie a pohrozily našemu milému Ludvíkovi, že pokud nepřijme všechny požadavky, které mu nadiktují, vyvraždí celou jeho rodinu. Opravdu mírumilovný to národ! Inu jaký si ho Bourboni vychovali, takový ho mají.

V červenci 1789 se Národní shromáždění za přispění dalších lidí rozhodlo napadnout pařížskou pevnost Bastilu, která byla jakýmsi symbolem staré moci. Fungovala totiž jako politické vězení. V ten samý den byl král zrovna na lovu jelenů, jestlipak nějakého ulovil? Každopádně Bastilu už najde po svém návratu v rukou povstalců. A bude se divit dál. Národní shromáždění převzalo moc a to už si král uvědomuje, že je tady jaksi navíc. Stačil ještě informovat další absolutistické země Evropy, že se chystá velké nebezpečí a ty mu poslaly jakousi pomoc. Jenže i s tou si Národní shromáždění poradilo. Ludvík XVI. se zanedlouho dozvěděl, že byl vynalezen zcela moderní popravčí nástroj (gilotina). Jaká to čest, když ho může společně se svou manželkou jako první vyzkoušet. Zjistili, že funguje dokonale.

A tak nám ve Francii na čas skončil absolutismus, ale pokud byste si mysleli, že skončilo násilí, byli byste na velkém omylu. Ve vládě se střídaly všelijaké kluby povstalců a odhalovali nám, že každý tu správnou francouzskou cestu viděl jinak. Nejdřív chtěli všechno dosavadní zrušit, pak to zase vraceli, nejdřív něco vymysleli, pak to zase raději zapomněli atd... A tak je pravda, že si Francie docela oddechla, když se objevil voják, který slíbil, že pořádek v celé rozbourané Evropě zase obnoví. Mluvil cosi o tom, že slibuje Evropanům tu pravou svobodu a volnost. Jmenoval se Napoleon Bonaparte a Evropa už na tohle jméno nikdy nezapomněla. Jenže o něm si povíme až v té kapitole další.